

WASHINGTON. — Joseph Leib, ki je leta 1930 prvi začel organizirati "Roosevelt for President klube," je začel zdaj organizirati "MacArthur for President klube."

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER
JAMES DEBEVEC, Editor6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland po pošti, celo leto \$7.50.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland po pošti, pol leta \$4.00.
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland po pošti, četrt leta \$2.25.
Za Cleveland in Euclid, po raznašalcih: celo leto \$6.50, pol leta \$3.50, četrt leta \$2.00.
Posamezna številka 3c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada \$6.50 per year. Cleveland by mail \$7.50 per year.
U. S. and Canada \$3.50 for 6 months. Cleveland by mail \$4.00 for 6 months.
U. S. and Canada \$2.00 for 3 months. Cleveland by mail \$2.25 for 3 months.
Cleveland and Euclid by carrier \$6.50 per year, \$3.50 for 6 months, \$2.00 for 3 months.
Single copies 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 117 Tue., May 19, 1942

BESEDA IZ NARODA

Jugoslovanski kulturni vrt

Naš vrt je zopet v svoji lepoti. Kako se počutiš dragi prijatelj, ko stopiš danes v ta vrt? Ali ti ne igra srce radosti, ko gledaš na spomenike, ki živo pričajo našo ljubezen, do rojstne domovine Jugoslavije.

Ko gledaš na lepo cvetje, ki bujno duhti v življenju, ti misel hiti k naši nesrečni materi domovini, ki je tudi opravičena do življenja, zato je naša narodna dolžnost, da ji pomagamo, da bo zopet prišla na stališče, ko bo pod njenim okriljem naš troimen narod svoboden in srečen.

Malo postoj in pomisli, kako težka je bila gradba tega vrta, le požrtvovalnost ter ljubezen jugoslovanskega posebnost slovenskega naroda je nam pomagala, da se je zgotovilo to lepo delo, na katerega je ponosna Amerika in mi vsi.

Ko gledam ta vrt, se mi zdi, da je to zdaj naša mala lepa Jugoslavija na svobodnih ameriških tleh, kjer spomeniki naših slavni jugoslovanskih zaslužnih mož v miru stoje nad katerimi plapolata naša zvezdnata ameriška zastava in na katere sije svobodno ameriško sonce. Hvaležni bodimo Bogu in naši Ameriki!

Vsak vrt je treba negovati, zato moramo tudi za naš jugoslovanski vrt skrbeti.

"Veriga narodnih kulturnih vrtov" ima vedno nove ideje. Za leto 1942 imamo nalogo, da bodo vse narodnosti zgradile "Ameriški vrt". V ta vrt bomo skupno vsi narodi julija meseca postavili spomenik prvemu predsedniku "George Washingtonu." Takrat bo velika patriotska paradaseh narodov, pravijo, da kaj takega še ni bilo v Clevelandu.

Jugoslovani bomo v soboto večer, dne 23. maja naredili "plesni venček" v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. v ta namen.

Povabljeni ste vsi, prav vsi! Pričakovali Vas bomo, saj Vam bo večer potekal v veseli družbi — skupno bomo v pesmi porimali v našo nesrečno rojstno domovino, kjer se na balkanskih planinah hrabri četniki pod poveljstvom generala "Draža Mihajlovića" bojujejo, da nam osvobodijo našo nesrečno domovino. Slišali boste tudi zanesljive novice iz domovine od izvrstnih govornikov. Za lepe valčke bo skrbel naš dobro poznani "Vadnalov orkester" Mrs. Stanonik in Mrs. Pisk bosta skrbeli za jedila. Mr. Louis Eršte pa za pijačo.

Kar je nas drugih v odboru kakor Mrs. Ponikvar, Mrs. Eršte, Mrs. Mervar, Mrs. Brezovar, Mrs. Gornik, Mrs. Oražem, bomo pa gledale in skrbale, da se boste vsi prav lušno zabavali.

Toraj se vidimo v soboto večer v Slov. Nar. Domu.

Marjana Kuharjeva,
gl. blagajn. Jug. kult. vrta.

Slovenski dan v Chicagu

Pod jarmom suženjskim svet
zdaj hropi,
naš narod mili gine, krvavi,
pomoči prosí proste se ljudi,
ko hrepenče si nazaj želi
miru, svobode zlate svetlih dni.

Ko je strašna noč fašističnih grozot zatela domala vso Evropo ter tako zagnila tudi tisti prirodni raj, iz katerega prihajamo ameriški Slovenci, so vklebili nacijski razbojniki in laški tolovaji naš majhni slovenski narod v jarem najstrašnejše sužnosti. Pa nam je tedaj zahtela duša in zakrva-

sno vas svarili o pravem času! In če bomo zaigrali Primorsko po naši krivdi, bodo krivi tega oni, ki se jim zdi danes macedonsko vprašanje važnejše, kot je za primorsko vprašanje.

velo srce kakor menda še nikoli poprej, kar smo nemudoma pokazali s tem, da smo začeli širiti pomožno gibanje vpsod, koder biva kaka skupina našega življa v tej deželi. Najprej se je osnoval narodni pomožni odbor, nato pa postajanka za postajanko po posameznih slovenskih naselbinah.

Tako se je v začetku letošnjega leta ustanovil tudi v čikaški slovenski naselbini krajevni pomožni odbor ter se takoj lotil priprav za veliko skupno dobrodelno prireditev, ki se bo vršila dne 24. maja popoldne v prostrani Ameriški češki dvorani na 1438 W. 18 St. tukaj v tem mestu.

Vzpored tega velikega gala koncerta bo zelo pester in zanimiv. Vse naše kulturne moči bodo iz prijaznosti sodelovale v njem ter s tem prispevale vsaka po svojih močeh k skupnemu uspehu, ki bo najprej tej deželi v obliki vojnih obveznic, potem pa našemu nesrečnemu slovenskemu ljudstvu v nujno pomoč.

Naša tu rojena mladenka in na vso moč obetavna sopranistka Ana Beniger bo odprla koncert z ameriško narodno himno "The Star Spangled Banner" ter nam še pozneje zapela s svojim nebesko lepim glasom nekaj slovenskih in drugih pesmi, pri čemer vsem jo bo spremljala na klavir nam vsem že dobro znana mojstrinja Jasna Bjankini.

Krasno Gregorčičevo pesem "Bodočnost Slovanov" nam bo deklamiral Tomaž Cukale, ki je že večkrat dokazal, da je izvrsten deklamator.

Tomaž Cukale se je že pred več leti začel uriti v petju in pokazal svoje uspehe na tem kulturnem polju posebno takrat, ko je še pred nedavnim priredil svoj koncert najprej v Waukeganu in potem pa še v Chicagu. Toda kmalu nato je pa moral žal opustiti tiste svoje pevške napore, ker se je podvrget neki potrebni operaciji v grlu, ki se mu zdaj polagoma celi in zdravi. Ko se mu popolnoma zaceli, misli podati svoj tretji koncert, čigar polovica čistega dohodka pojde v dobrodelne namene.

To soboto, t. j. dne 23. maja, bo ob ENI popoldne pel v radio WHIP v Palandijevem programu zelo lepo skladbo "Friderikovo tožbo," za katero je zložil slovensko besedilo pisec teh vrstic. Obenem bo Tomaž povabil v slovenskem jeziku čikaške in okoliške Slovence pa vse druge Jugoslovane na naš skupni gala koncert, ki se bo vršil prihodnji dan popoldne, kakor sem že zgoraj omenil.

Na to našo slovensko skupno prireditev so bili za govornike povabljeni jugoslovanski poslanik dr. Izidor Cankar, čikaški župan Edward Kelly in pa predsednik slovenskega narodnega pomožnega odbora Vincent Cankar.

Peli bosta Korenčanovi sestri, ki vselej tako radi sodelujeta na naših prireditvah; Udovčev fantek bo kajpak tudi to pot na odru; Prešernov kvartet se je menda še posebej pripravil za to priliko in stopili bosta prvič pred tako številno občinstvo moji punčki Majda in Ksenija. Prva bo pelarajo "One Pine Day" v Puccinijeve opere "Madame Butterfly" in Zormanovo "Oj, večer je že," druga pa bo to spremljala na klavir.

Nastopile bodo članice čikaškega kluba "Ljubljane" v slovenski narodni noši in poli bo-

do naši pevski zbori "Slovenska ženska zveza," "Adrija," "Prešeren" in "Sava."

Po programu bo prosta zabava, pri kateri bo za ples sviral tukajšnji Rudmanov orkester.

Ker je namen Slovenskega dneva v Chicagu plemeniti in človekoljuben, je pričakovati velikanske udeležbe domačega občinstva in obeta se tudi obilno število gostov iz Waukegana, Milwaukeeja in drugih okoliških naselbin.

Dan 24. maja naj bo zares dan slovenske plemenitosti in mogočna manifestacija slovenske vzajemnosti, kadar gre za pomoč, ki je namenjena našim ljudem v njihni najhujši nesreči.

Zvonko A. Novak.

Še nekaj poročil iz zaslužnjenega Prekmurja
(Pismo iz domovine)

Madžari so takoj po zasedbi nadomestili vse slovenske uradnike z madžarskimi. Slovenci morajo zopet jemati s seboj tolmače, ako hočejo urediti razne zadeve z uradi. Tako je bilo že pred prvo svetovno vojno in radi tega se je ljudstva tako pristudila madžarska nadvlada. Zato so se v Jugoslaviji tako dobro počutili, ker so se lahko z vsemi uradnimi oblastmi po domače pogovorili. Zdaj so zopet tam, kjer so bili nekdaj.

Izmed prejšnjih učiteljev je samo pet Slovencev ostalo na svojih mestih. Pa še ti so bili vsi, razen enega, potisnjeni za kako stopnjo ali več nazaj v svojem službenem položaju. Nekaj naših učiteljev je dobilo službo v Medžirmurju ali v Bački. Vsaj objubili so jim službe tam, pa še ni gotovo, če se bodo obljube tudi izpolnile. Na izpraznjena mesta so prišli madžarski učitelji in učiteljice.

Šolske knjige so Madžari zaplenili. Ne samo v slovenskih ljudskih šolah, ampak ista usoda je zadelala tudi gimnazijske knjige. Večji del so jih zažgali, nekaj pa razprodali med trgovce za zavojni papir. Iz vsega tega se vidi, kako se mudi Madžarom, da bi "popravili" v najkrajšem času, kar so zamudili v letih, ko je Prekmurje pripadalo Jugoslaviji.

Takoj je tudi pokazala madžarska "kulturna" politika, da se mora nižjim slojem onemogočiti študiranje na zavodih za višjo izobrazbo. Zato so silno povišali šolnino in potrebne pristojbine za šolanje. Številke gredo v tako višino, da se mora že ob tem vprašanju podreti vsako upanje kmečkemu otroku, da bo kdaj videl višje šole, ako bi razmere ostale pri tem kot so danes. Domače prebivalstvo je na ta način enkrat za vselej izključeno od vseh vplivnih služb. Le madžarski

LIBERTY LIMERICKS

There was a young farmer
named John,
Who said to himself—
"Well, I swan!
Defense Bonds get bigger
In value I figger
While helping our Victory
on."

Get a bumper yield on your
savings by investing them
in U. S. Defense Bonds and
Stamps for Victory. Get one
today!

skim grofovskim sinovom, ki zmorejo visoko šolnino, naj bi bile prehranjene vse boljše službe. Na gimnazijah je šolnina okoli 1000 Din letno. Kje so drugi stroški! Kako naj si kmečki sin upa spraviti skupaj take svote?

Na univerzah znaša sama šolnina 20,000 Din. S tem je povedano vse. Prekmurje je imelo pred okupacijo lepo število svojih domačih akademikov. Študirali so po raznih jugoslovanskih univerzah. Mnoge je okupacija zalotila doma na počitnicah, ko je bila ravno Velika noč. Drugi so se morali iz enega ali drugega vzroka vrniti na svoje rodno ozemlje po polomu Jugoslavije. Hoteli bi študije sedaj nadaljevati vsaj na madžarskih univerzah. Toda že radi samih visokih pristojbin je to izključeno. Saj je svota 20,000 Din za Prekmurca že celo premoženje.

V teh žalostnih časih, ki jih preživlja vsa naša domovina in posebej naše ljubljeno Prekmurje, nas tolaži dejstvo, da je naša mladina zelo narodno zavedna. Nič se ne bojimo zanjo, zlasti ne za tisto, ki je okusila v Jugoslaviji lepo srednješolske in višje šolske izobrazbe v materini besedi. Seveda bo madžarski vandalizem storil vse in je že začel, da uniči vse naše nade, da našemu pogumnemu gledanju v bodočnost polomi zadnjo perot. Saj se nam trga srce, ko mislimo na svet naše mladine, na naše zavedne akademike. Kako ne bomo mislili nanje z težkim srcem, ko vemo, da mnogi med njimi zdihujejo v madžarskih ječah in koncentracijskih taboriščih. Tako hoče madžarska kultura doseči nemško vsaj polagoma, če se že ne čuti dovolj močno, da bi dosegla nemško stopnjo kar čez noč.

Naše akademike so spravili "na varno" radi oboževanja madžarskih priseljencev, ki so jih naznanili oblastem, češ da podpišejo prebivalstvo k odporu zoper Madžare in ga hujskajo k sabotaži. Tako je tudi naša najboljša mladina prišla med narodne mučenike, ki jih je toliko med odraslimi in dozorelimi ljudmi.

Čujejo se glasovi, da bo v kratkem po vsem Prekmurju razglašena splošna mobilizacija. To bo nov hud udarec za naše ljudi, obenem pa brez dvoma začetek nadaljnjih persekucij in preganjanj, zakaj ni mogoče pričakovati, da bi naši možje in fantje brez odpora odhajali na rusko fronto in se z ramo ob ramo z Nemci in Madžari borili zoper slovensko Rusijo. Nekoliko nas tolaži dejstvo, da je tudi med Madžari samimi, posebno med vojaštvom, vedno večji odpor zoper Nemce. Vendar ni upanja, da bi se ta odpor, ki se pač izraža pogosto v ostrih besedah, izživel tudi v dejanskem nagajanju Nemcem. Preveč trdno sedi madžarska vlada v svojem sedlu in preveč krepko jo drži v svoji oblasti nemška pest.

Kakšna je prav za prav madžarska kultura, naj povedo še nekatera dejstva. Mnogi novi madžarski uradniki se zgražajo nad bivšo jugoslovansko upravo, češ da je Prekmurcem dajala preveč prilike za kulturni napredek. To po njihovem prepričanju ni niti potrebno niti zdravo za tako preproste ljudi. Prekmurje je sedaj, tako zatrjujejo in zmajajo z glavami, vse nekaj drugega kot je bilo pred dobrimi 20 leti. Napredek je res kar čudovit, pa obenem močno škodljiv. Poglejte samo to neverjetno število novih hiš in poslopj! Vse to

je zraslo iz tal v 20 letih, dočim na Madžarskem niso ves ta čas skoraj nič zidali. Cemu je to potrebno za Prekmurje? Ali ne so Madžari dosti bolj napredni pa se vendar niso trgali za nove kmetijske šole v Rakičanu? To vam je prava palača! In v šolo so hodili čisto navadni kmečki sinovi nerazvijenih slovenskih Prekmurcev! Kaj je jugoslovajia vendar mislila? To kvečjemu dobro za grofovsko

Bog! ga bodi zahvaljen newburške novice v Ameriški Domovini! Vselej jih odpravlja do konca prečitam in marja katero dobro zrno pade iz njive. Kar sem pa čital v njih, zadnji petek, je pa nekaj, me bo, vsaj upam takole povedati na trdna tla za vselej. Tam sem namreč čital, da je nek faran (po pomoti beseda), vrgel v nedeljo v peharček kuvertico, v kateri je bilo mesto običajnih in pričakovanih šestih, seme peteršilja. cer je res, da tudi to ni brež veljave, ker taka kuvertica peteršilja stane najmanj centov. Vendar me stresa me pri misli, če bi začeli kuvertice z raznimi semeni, kot solunski pesnim, korenjskim, in če padlo vmes vrhu tega še kakšno koruze ali fižola, bi to dušni voditelji kmalu prispeli ni pustiti delo pastirovanja in če bi ni začeli trgovati z menjem na debelo.

Ker je pa poročevalce vidno vprašal, kaj je napredarovalatelj z vsebino kuvertice, ki je bila namenjena v peteršilja, če je ni mar mejo peteršiljnega semena posejati po vojnem vrtu doma za me je nekaj udarilo po tiki. K njemu tistih vrstic po tiki. Če bo kak vojni vrt sprejel lživ za razna semena in sadje, potem bo moj, ker John V. Euclida in Seliskar iz Madžarske sta mi napeljala grozila, bom moral nametati po zemlje kamenite plošče, saj mi bo vse zdijalo, tako bo tiskalo od spodaj.

Torej pomislite, kako bi rodila taka kuvertica, ki je cer namenjena za našo faran posejati po mojem vojnem vrtu. Če da ena kuvertica vse nega semenja pet bušljev semena, zakaj bi ne dala ena kuvertica šest pet bušljev semena vas vprašam. Če bi potem teh petih bušljev šest odstotkov pil enega svojih fari za vojnino, bi meni ostali še sedem štirje bušlji šestice. Pato je čun samo iz ene kuvertice, pa, če jih posadim ali posejeto deset ali več?

Torej če boste slišali, da jeseni, ko bomo lastniki vojnih vrtov pospravljali poljske delke, plačan morgič na plohihi, da sem začel točno plačvati vse durhmarše, pete in plaudre, da bom na kaki držstveni veselici klical pri bar"Vsem pit!" potem boste deli, da ima fara sv. Kristi polno kuvertic z raznim semnjem, jaz sem pa pobiral vojnem vrtu šestice kar z lop

DEKLETA IN ŽENE!

Ne odlašajte! Naročite si fin FUR COAT ali "STERLING" suknjo za bodočo zimo na WILL-CALL in to direktno iz tovarne SEDAJ, dokler dobite še dobro blago po nizkih cenah. Za dobro blago in pošteno postrobo se vam priporočam.

BENNO B. LEUSTIG

ENdicott 3426 1034 ADDISON RD. ENdicott 6506

SATAN IN IŠKARIOT

Po nemškem izvirniku E. Mays

Se vse hujši je ko nje-
nas naj rešil?"
"Ljudje, ki te ne moremo
rešiti."
"Katere ljudi misliš?"
"Tistih deset bojnikov pri-
čakuješ, ki si jih pustil pri
Senčnem studencu."
Prestrašil se je. Pa brž se
je popravil in nadaljeval:
"O, desetih bojnikov govo-
riš —? Misliš mar Mogollone,
ki sem jih pustil pri studen-
cu za stražo?"
"Da, tiste mislim. Dva bela
ujetnika so stražili, belo sqwa-
wo in moškega. Ali ne?"
"Ničesar ne vem o njih."
"Tako —? Rekel si prej, da
govorijo tvoja usta vsikdar
resnico —. Topot pa si lagali!"
Naredil se je jeznega.
"Kako more Old Shatter-
hand trdit, da sem lagal?"
"Lagal si! Ali nisi bil sinoči
pri studencu s tremi svojimi
starejšinami? Majhen ogenj ste
kurili in kadili ste. Tvoji bo-
jevniki so sedeli blizu ob po-
točju, poleg pa je stal voz z
ujetnikoma. Dva oglednika
sta se vrnila in ti poročala, da
sta videla Nijoro na potu med
Ploščadjo in Temnim dolom."
"Ali ni bilo tako?"
"Molčal je."
"Tisti Nijoro," sem nadalje-
val, "je bil sel, ki sem ga po-
slal Nagli puščici in mu sporo-
čil, kedar bodete danes prispe-
li na Ploščad v canonu."
Vse sem slisal, kar si govo-
ril s starejšinami, pa šel in zle-
zel v voz k ujetnikoma, v ključ
bojevnika, ki ju je stražil. Po-
vedal sem jima, da ju bom dan-
es zjutraj osvobodil."
Osupel me je gledal.
"Uff —! Uff —!" je vzklik-
nil, "Le tebi in Winnetouu se
kaj takega posreči!"
In — si izpolnil obljubo?"
"Da. Ko si odhajal s svojimi
bojnikov, sem ležal z Nijoro
skrit na griču ob studencu.
Ko ste odšli, smo planili nad
tvoje ljudi, ki si jih pustil za
stražo, jih prijeli, osvobodili
ujetnika, zapregli kočijo in se
odpeljali za teboj."
"Z vozom?"
"Da."
"Old Shatterhand se vozi po
deželah rdečih ljudi v kočiji?"
"Porabil sem voz za vojno
zvižajo, ki mi je popolnoma
uspela, kakor si sam videl."
Sicer pa pričakuješ še dru-
ge svoje bojovnike in upaš, da
te bodo rešili."
Majal je z glavo.
"Katere?"
"Tiste, ki si jih dal Melto-
nu, da ujamejo mene in Win-
netoua."
"Kedaj?"
"Pred nekaj dnevi. Jonatan
Melton ti je obljubil, da nas bo
gotovo prijel, če ne spotoma,
pa vsaj v pueblu. In z veliko
slavo da se bo odel rod Mogol-
lonov. In še tisto noč je odrinil
Melton s petdesetimi ljudmi."
Spet se je prestrašil.
"Uff —! Uff —! Uff —!"
Kdo ti je pravil?"
"Sam si povedal."
"Tebi —?"
"Meni ne, pa svojim ljudem
na bojnem posvetovanju."
"Prisluškoval si —?"
"Sredi tabora sem bil."
Nem me je gledal.
"In celo z belo skwawo sem
govoril pri njenem šotoru."
"Ali se zna Old Shatterhand
narediti nevidnega?"
"Tisto ne. Pa rdeči ljudje
nimajo ne oči in ne ušes, lahko
jih je zalezovati."
Torej tistih petdeset ljudi
pričakuješ, ali ne?"
"Odkod pa ve Old Shatter-
hand, da bodo prišli na Plo-
ščad v canonu?"
"Zalezoval sem jih pri Kač-
jem hribu. Priskušoval sem in
čul Jonatana Meltona praviti,
da pojde k Črni vodi, od tam
pa za teboj."
"Pa je šel?"
(Dalje prihodnjič.)

SE NEKAJ POROČIL IZ ZA- SUZNJENEGA PREKMURJA

(Nadaljevanje z 2 strani)

nove, ne pa za "navadne" kme-
te! Tako Madžari ne vzgajajo
svoje nadebudne mladine!
"Lukšus" kratkoma za kmeta
ni. To si pač lahko privoščijo grof
in Madžari vedo, kaj je grof!
Kako morejo madžarski vzgoji-
telji pričakovati, da bo prekmur-
ski kmet pokorno služil svojim
grofom in svoje službe ne bo
imenoval suženjstvo, ako se bo
šolal v takih palačah? Ne, to
ne sme biti. Zadnji čas je, da je
izginila Jugoslavija, sicer bi ob-
stajala največja nevarnost, da
bi prekmurški kmet še prave
pristne madžarske kmete "po-
hujšal," če bi kdaj pogledali čez
državno mejo v Prekmurje. V
kakšni neverjetni nevarnosti so
zares bili mili madžarski grofje.

In še tole premislite, ljudje
božji! Kaj je Jugoslavija vse
nudila prekmurškemu študentu
v svojih šolah! Madžarski člo-
vek je popolnoma zadovoljen, da
zna svojo materinščino. Po ka-
kih drugih jezikih kar nič ne
hrehpeni. Jugoslavija je pa dovo-
ljevala učni red s celo vrsto tu-
jih jezikov. In zdaj vam prek-
murski študentje govorijo poleg
svojega domačega narečja pi-
smeno slovenščino, srbo-hrvašči-
no, nemščino, francoščino, neka-
teri tudi madžarsčino. Ali je to
za kmeta? In kaj drugega naj
pride iz Prekmurja ko kmet?

Prav pravcata strahota! Le kaj
je mislila Jugoslavija! Le kam
je stremela Slovenija! Ali ni za-
res škandal, kar se je zgodilo
prav te dni na gimnaziji v Mur-
ski Soboti. Madžarski profesor,
ki je sedaj z drugimi vred tam
nastavljen, se je postavil pred
učenci, da zna nemško. To je tu-
di dokazal s tem, da je resnično
stolkel skupaj nekaj nemških
stavkov. Slovenski študentje so
se mu smejali in mu povedali,
koliko napak je naredil v svoji

nemščini. In to naj bo vzgoja!
In to naj bo dovoljeno v tem vi-
soko-kulturnem dvajsetem sto-
letju, da bi slovenski študent, ki
je poleg tega še iz Prekmurja do-
ma, znal več ko madžarski gim-
nazijski profesor !!!

Zares, smešno je vse to, ko bi
le ne bilo obenem tako tragično.
Toda tako in podobno mnenje v
resnici odkrivajo naši novi kul-
turnosci, madžarski privan-
dranci po razpadu Jugoslavije,
in naši kmetje se jim smejejo s
študenti vred. Zato nas ne bo ta-
ko kmalu zapustilo upanje, da
bomo preživeli vse to in kljub
vsemu pritisku dočakali živi in
zdravi in kulturno neuničeni dan-
vstajenja Jugoslavije in novega
slovenskega življenja.

Hitlerjev prvi glavobol

Ruski milijoni delajo Hitler-
ju preglavice, toda noben člo-
vek se mu ni postavil tako po-
robu kot ta ...

Šestkolesni avto s črno-rde-
čim kljukastim križem je zadr-
sal okrog ostrega ovinka pred
malo srbsko vasjo in se ustavil
pred kmečko hišo. Čreda nem-
ških vojakov z jeklenimi čela-
dami je pod vodstvom mlade-
ga častnika poskakala iz njega
in se napotila proti četvorici
kmetov, ki so stali pred hišo.
Vojaki so jih začeli pretipa-
vati, če nimajo morda skritega
orožja, častnik pa je spraše-
val:

"Kje so vaši papirji? Zakaj
ste se tukaj zbrali? Odkod ste
prišli? Ali ste bili kdaj v ju-
goslovanski vojski?"

Domačini so toplo strmeli
vanj. Nekdo je zagodrnjal, če
ne bi morda hotel častnik go-
voriti malo bolj počasi? Da ga
ne razumejo čisto dobro. Čast-
nik se je silno razjezil. To je
bila žalitev za Reichswehr-
schule fuer auslaendische
Sprachen, kjer se je učil srb-
ščine v posebni šoli za jezike

zasedenih dežel.

Ponovil je vprašanja, to pot
kriče, izzivalno gledajoč po-
stavnega črnolasega fanta, ki
se je zdel med vsemi najbolj
prebrisan. Fant je odgovarjal,
za vsakega posebej, pazljivo, a
nič v strahu; natančno in ven-
dar nič sumljivo. Častnik si je
zapisoval odgovore v majhno
beležnico. Ujemali so se. Za-
prl je beležnico tako glasno,
da se je slišalo in ukazal svo-
jim ljudem nazaj v avto. Še
zadnje svarilo iz avtomobila,
grožnje, potem je avto oddr-
dral in pustil oblak prahu za
seboj. Kmetje so dolgo gleda-
li za njim in molčali, dokler ni
izginil za vogalom.

Potem se je eden med njimi
zasmejal in menil: "To-le je
bilo pa presneto blizu, Draža."
Postavni rdečelasec je obrnil
glavo proti gozdovom, kakšnih
sto metrov proč.

"Ze res, bilo je vroče — pa
prav tako vroče za nje, kakor
za nas."

V gostem grmovju na parob-
ku gozda so bili skriti vojaki z
mitraljezom. Ves čas pogovo-
ra so bile njih oči uprte v Nem-
ce. Kajti general Dragoljub
Mihajlovič, jugoslovanski
vojni minister, je silno prakti-
čen človek. Pri izvrševanju
svojih dolžnosti je vedno na
potu. In potuje s pametjo.

Mihajlovič ni Scarlet Pim-
pernel in se ne bojuje sam pro-
ti vsem, burkasto in s potegav-
ščinami. On je vrhovni povelj-
nik vojske, ki šteje stotisoče in
njegova vojska je ves čas v
resnih bojih z nemškimi in ita-
lijanskimi zasednimi vojskami.

Za protitež sovražnikov
premoči v orožju uporablja po-
seben način bojevanja izkori-
ščajoč svoje poznanje tere-
na in planinskega bojevanja od
hrvatskih ravnic do srbskih go-
ra "vojna ljudstva," ki jo tve-
ga Mihajlovič, ne odneha ne
za trenotek.

Kadar sovražnik zasede vso
deželo, je treba pač hrabrosti
za tako vojno, hrabrosti prav
posebne vrste. Vsak udarec je
izzivanje smrti. Ženske in ot-
roci, rodbine, sorodniki, vasi in
celo mesta plačujejo krvavi
davek za odpor moškega prebi-
valstva, ki ne pozna besede
"predaja."

Bolje rat nego pakt; bolje
grob nego rob, je geslo četni-
škega gibanja, ki ga vodi ge-
neral Mihajlovič.

To niso poceni besede in ne
bežna krilatica, ki jo govoriš v
pogovoru na cesti. Tisočem in
tisočem junaških četnikov so
te besede prirasle k srcu in
vsako uro svojega življenja jih
vnovič potrjujejo s svojimi de-
jani. Domačija, udobnost,
varnost, življenje, to jim vse
skupaj nič ne pomeni — oni
plačujejo teror s terorjem.

Celo nemški general Luden-
dorff, katerega besede so bile
Hitlerju zgled za njegov nauk
in filozofijo o vojni umetno-
sti, je napovedal, kaj se bo zgo-
dilo in "posvetil" celo poglavje
"legijam, ki se še naprej bori-
jo."

"Civilno prebivalstvo dežele,
ki noče odnehati z zahrbtnim
bojevanjem, mora prestatjati
vse najhujše," je pisal. "Stiska
in trpljenje prebivalstva v ta-
ki deželi lahko povzroči "voj-
no vsega ljudstva." Taka stvar
pa je mogoča samo tam, kjer
je moralna moč ljudstva silna
in bojaželjnost nepremagljiva."
Potem pa priporoča proti
"takemu narodu: politiko nasi-
lja."

Noč in dan se general Mihaj-
lovič in njegova vojska bori za
življenje. On sam ima za tako
stvar zadosti vojaških izku-
šenj. Rodil se je v Požarevcu
v stari Srbiji. Bil je sin edi-
nec polkovnika srbske vojske.
V vojski je bil od leta 1910,
ko je, petnajst let star, vstopil
v srbsko Vojno akademijo, v
Beogradu. V vseh svojih de-
janjih je neustrašen in celo dr-
zen. Navadno posli očala-šči-
palmik, ki niso preveč v skladu
z njegovo veselo naravo in še-
gavami navadami, ki jih je ob-
držal po očetu. Kakor vsi Slo-
vani, je tudi on veseljak in
vročekrvnež hkratu in nekega
dne ga je njegova trma spravi-
la v prav resen prepir z visoki-
mi glavami generalnega štaba.

Ko je bil še gojenec vojaške
akademije, je Draža Mihajlo-
vič dvakrat zamenjal šolsko
klop z vojaškimi jarki. Prvič
je služil v šumadijski diviziji
v vojni za balkansko neodvis-
nost. Potem se je vrnil v šolo,
s častniškimi obšitki in z odli-
kovanjem "Miloša Obilića" za
osebno hrabrost. Drugič je mo-
ral pustiti svoje šolanje, ko so
avstrijski topovi zagrmeli čez
Donavo na njegov ljubljani
Beograd. Že prvo leto v sve-
tovni vojni je bil nevarno ra-
njen in je dobil visoko vojaško
odlikovanje Belega Orla z me-
či za hrabrost v bitkah na Čeru
in pri Suvoboru.

Leta 1917, je bila na solun-
skem bojišču sestavljena iz ju-
goslovanskih dobrovoljcev iz
Sev. in Juž. Amerike in Kana-
de prva jugoslovanska divi-
zija. Mihajlovič je bil povelj-
nik njene mitralješke čete.
Spet je bil ranjen, toda zvečer
pred veliko zavezniško ofenzi-
vo na Balkanu, leta 1918, jo
je pobrisal iz bolnice in se pri-
družil svoji četi. V odločilni
bitki, s katero je bila solunska
črta prebita, se je silno juna-
sko boril proti Nemcem in Bol-
garom. Prišla je zmaga zavez-
nikov. Vrnil se je v svojo osvo-
bojeno domovino, z najvišjim
jugoslovanskim odlikovanjem
na prsih, s Karadžordžev
Zvezdo z meči.

Potem se je posvetil študiju.
Prečital je prav vsako vojaško
knjigo in knjižico, v vseh dva-
najstih jezikih, ki jih je obvla-
dal. Kot profesor za bojevanje
pehote je učil, da majhne dr-
žave ne morejo in ne smejo tra-

titi denarja za take drage stva-
ri, kot je n. pr. bila Maginoto-
va črta, naj se rajši posvetijo
obrambi "v globino."

Šest mesecev preden so nem-
ške oklopne divizije strle Fran-
cijo, je v dveh pet-urnih pre-
davanjih jugoslovanskim gene-
ralštabnim častnikom dejal,
da se bo stara strategija zlomi-
la pod težo motorizirane vojne.
Če bodo Nemci napadli Jugo-
slavijo, je dejal, jugoslovans-
ka vojska ne bo mogla držati
neko določeno črto in edini na-
čin obrambe proti navalu tan-
kov in letal bi bila razpršitev
vojske in bojevanje iz zasede.
(Dalje prihodnjič)

V Wimssou-u, Virginia so po-
kopali zakonski par. Značilnost
tega pa je v tem, da sta bila oba
zakonca rojena na isti dan in
sta tudi oba istega dne umrla.

MALI OGLASI

Hiša poceni

Poceni se proda hiša za dve
družini, 12 sob, 2 garaži, vse v
najboljšem stanju zunaj in
znotraj; kupi se direktno od
lastnika. Vidi se lahko danes
ali jutri po petih zvečer. Za
naslov vprašajte v uradu tega
lista. (118)

Takoj dobi delo

Delavec, ki bi razvažal pohi-
stvo, dobi takoj stalno delo in
dobro plačo. Oglasite se pri
Norwood Appliance &
Furniture
6104 St. Clair Ave. (118)

Poceni napredaj

Proda se zelo poceni ali pa
vzame v zameno, prodajalna
na vogalu, kjer je slaščičarna,
tobakarna ter prodaja piva in
vina čez ulico; 80 letno podjet-
je. Dokažem \$400 dohodkov na
teden, nizka najemnina, zraven
je stanovanje. Nahaja se na
1401 E. 55. St., blizu St. Clair
Ave. Pridite samo med 10 in
11 dopoldne. (119)

Restavrant napredaj

Proda se restavrant in lunch
place. Garantira \$700 na teden
dohodkov. Lastnik ima dva
prostora in mora enega pro-
dati; jako poceni. Pridite med
2 in 3 popoldne na 17121 Eu-
clid Ave. (117)

Trgovina napredaj

Proda se dobro ičoča konfek-
cijska in delikatesna trgovina,
ki obstoja že pet let. Proda se
z vso opremo in zalogo. Zraven
se dobi tudi stanovanje 3 sob,
ki ima parno gorkoto. Je jako
dober vogal za trgovino. Naha-
ja se na 6601 St. Clair Ave.,
kjer naj se vpraša za ceno. (117)

Ako iščete

dobrega popraviljalca za vaše
čevlje, pridite k nam. Vedno
prvo vrstno delo. Popravljamo
stare čevlje ter imamo polno
zalogo finih, novih moških čev-
ljev. Cene zmerne.

FRANK MARZLIKER

16131 St. Clair Ave.

(Tues. x)

PREMOG — COKE

Razvažamo po vsem Clevelandu. Vpra-
šajte za naš budget načrt. Pregled
furneozov zastoni.

WHITE WAY COAL CO.

3338 SUPERIOR AVE.

HENDERSON 6177

DAJEMO EAGLE ZNAMKE

Za vsako priliko

Kadar ste na trgu za hišo,
lot, farmo, apartment, ali kake
vrste sploh trgovino, pridite k
nam, predno kupite. Imamo zelo
veliko izbero raznih hiš in trgo-
vin v vseh delih mesta in pred-
mestja, kakor vam bolj prija
okolica.

Knifce Realty

18603 St. Clair Ave.

IV-7540 zvečer KE-0288

(Tue. Thur. Fri. — X.)

Oblak Furniture Co.

TRGOVINA S. POHIŠTVOVOM
Pohištvo in vse potrebščine
za dom

6612 ST. CLAIR AVE.

HENDERSON 2978

V silnem tornadu, ki je pred nedavnim divjal v državi Oklahomi je bilo skoro
najbolj prizadeto mesto Pryor, Oklahoma. Gornja slika nam predstavlja razdejanje, ki
ga je povzročil ta vihar. Ubilih je bilo 71 oseb in več sto pa ranjenih. Skupna škoda na
poslednjih znaša nad \$2,000,000.

V Ottawu, Kanada, so se sestali k posebni konferenci poveljniki večbalnih oddelkov
ameriške in kanadske zračne sile. Od leve na desno so: Admiral A. B. Cook, U. S. Navy
Corps; kanadski letalski podmaršal Robert Leckie in general-major B. K. Young, U. S.
Army Corps.

RDEČA KOKARDA

ROMAN IZ VELIKE REVOLUCIJE

STANLEY WEYMAN

Čim delj so zvoki molitve ihteli v slovesni mrak pod visokimi oboki ter napolnjevali razžaloščena srca vernikov s trepetom, tem bolj se je zdelo, kakor da nas davi za grla nevidna roka; megla se je delala pred očmi, glave krepkih mož in šibkih žena so se čedalje globlje pobešale na prsi in sklenjene roke so drgetale. Miserere Deus! Miserere Domine!

Tužni prizor je bil pri kraju. Psalem je utihnil in sredi teme se je v luči osamljene sveče zdajci pojavil bled obraz, čigar žareče zrenice se niso upirale v množico vernikov, ampak v prazni prostor pod oboki. In pridigar je izpregovoril.

Govoril je o Cerkv, namestnici božji na zemlji, in o tem, kar je storila v minulih vekih, ko je izpreobračala nevernike, ščitila šibke in jim dajala pribežališče, brzdala silne, delila svetotajstvi krsta in zakona ter pokopavala mrtve. Cerkev, dekla in namestnica božja. "Le njena zasluga je," — tako je nadaljeval pridigar s širokim razmahom rok in njegov glas se je zvonko razlil po hrumu — "le njena zasluga je, da smo boljši od živali. Po zaslugi Cerkev verujemo; zato smo močni. Verujemo v Boga; zato smo otroci božji in ne otroci sveta. Deležni smo sile Njegove, ki je Bog vojnih trum, in zato bomo podjarmili svet!"

Premolknil je in množici je zastalo dihanje; nato je nadaljeval s tišjim glasom: "V čem je brezumje paganov, kadar se košatijo v svojem napuhu? V tem, da zametavajo Boga! Oni pravijo: tole je, ker vidim, da je; ono je, ker slišim, da je; tistile predmet obstoji, ker se ga lahko dotaknem. In to je vse, kar je, drugega ni ničesar. Toda, ali je v tem, kar vidimo, slišimo in utipljemo, tudi vzrok, ki veli temu človeku, naj umre za svojega brata? Ali je to, kar vidimo, slišimo in utipljemo, tisto, kar nas sili, da umiramo za idejo? Ali je to tisto, kar nam zapoveduje, da umiramo za vero in čast? ... Uverjen sem, da ne. Ne predmet naših čutov, ampak Bog je vzrok vsega — On edini!"

Oni pa Ga zametavajo. Toda On vprašuje: 'Kdo je z Menoj?' ... Otroci moji in bratje moji, ob tej uri in v teh poslednjih dneh sveta se je zadelo Vsemogočnemu dobro, da bi nas izkušal. Kdo je tedaj z Njim? Kdo je pripravljen dati nevidnemu prednost pred vidnim, časti prednost pred življenjem. B dgu prednost pred človekom, viteštvu prednost pred nizkoto in Cerkv prednost pred svetom? Kdo je Zanj? Zasmovan v tej neznanosti pokrajini svojega stvarstva, bičan, s trnjem ovenčan in okrvavljen, čeprav je gospodar nebes in zemlje, življenja in smrti, sodbe in večnosti — ter vladar vseh nešteti svetov vesoljstva, prihaja k vam! Ali Ga vidite? Vsemogočnega Boga, ki je bil in je in bo! Kdo je Zanj?

Ko je izrekel te besede, je sveča nad njegovo glavo nenadoma ugasnila in tema se je zgrnila na stotine poslušalcev, ki so mu viseli z očmi na ustnicah. Val nepopisne ganjenosti se je razlil preko množice. Moški so prestopali in hrup njihovega teptanja je nalik daljnemu gromu zlovese od meval pod oboki; ženske so ihtele, vzklilele in molile. Z glasom tresočim se od razburje-

nja je svečenik pred oltarjem blagoslovil vernike; v naslednjem trenutku se je gospa Catimotova dotaknila moje lakti in pomignila, naj ji sledim. Pridirgarjeve poslednje besede se niso bile izzvenele v mojem ušesu in tesnoba, ki me je stiskala za srce, še ni bila odnehala, ko sva že stopala pod zvezdami in nama je nočna sapa hladila sence. Še nekaj trenutkov in stala sva v njeni hiši, v razsvetljenem salonu, kjer sem bil prvič zagledal lepi obraz gospe Catimotove.

Ni mi dala, da bi se bil osvestil; živahno je pristopila k meni ter mi položila svoje roke, s katerih je bila snela rokavice, na komolec. Videl sem, da so ji tekale po licih solze.

"Kdo je z menoj?" je vzklila z glasom, ki mi je segel tako globoko v dušo, da sem nehote vtrepetal. "Kdo je z menoj? Oh, gotovo tudi vi! Vi, gospod, ki so se že vaši očetje bojevali za Boga in kralja! Plemič ste; vi ne morete, ne smete dovoliti drhali, da bi se povisevala nad vas! O ..."

Ne da bi počakala mojega odgovora, se je odvrnila od mene in si pokrila obraz z rokami.

"O Bog!" je vzklila z glasom trgočnim se od ihtenja, "daj mi tega človeka, da Ti bo služil!"

Zmede, ki me je obhajala, ne morem popisati; pogled na plakajočo ženo mi je segal v srce, notranji boj, ki se je vršil v meni, me je razburjal, in stvari, ki sem jih bil videl, so izpodkopavale trdnost mojega duha. Izprva vobče nisem mogel govoriti. Šele čez nekaj časa sem rekel z negotovim glasom:

"Gospa, če bi bil slutil, za kaj gre ... Izkazali ste mi toliko dobrote ... in se vam ne morem oddolžiti."

"Ne govorite tako!" je vzklila z zaklinjajočim glasom. "Ne govorite tako!"

Položila mi je sklenjene roke na komolec in se zagledala vame; nato se je nasmehnila skozi solze.

"Odpustite mi," je rekla ponižno, "odpustite mi. Napak sem se lotila posla. Moje čuvstvo je preveč globoko. Prehitro sem vam povedala, kaj želim in česa vas prosim. Toda uslišite me, gospod. Recite, da me uslišite in hočete biti vredni samega sebe! ..."

Zastokal sem.

"Čin, ki ga imam, je njihov —," sem dejal.

"Vrnite jim ga."

"Moja vest s tem ne bo utolažena!"

"Kdo je zame?" je nadaljevala s tihim glasom. "Kdo je zame?"

Globok vzdih se mi je izvil. Sredi tišine, ki naju je obdajala, so se zrušila polena v kamnu in ura je jela biti.

"Za Boga! Za Boga in za kralja!" Skenila je roke in vzdignila bleščeče oči proti meni.

Muka me je premagala, da sem zaklel.

"A čemu?" sem vzklil malone surovo. "Če pristanem — čemu vam bo to, gospa? S čim naj vam koristim? Kaj boste imeli od mene?"

"Vse, vse! Imela bom enega več!" je vzklila. "Moža, da se bori za dobro stvar. Poslušajte me, gospod. Vi ne veste, kaj se pripravlja in v kakšni potrebi smo ..."

A tisti mah je zdajci premolknila, pogledala me, priklušnila in ves izraz njenega obličja se je izpremenil. Vra-

ta niso bila zaprta in po stopnicah je prihajal do naju glas moškega, ki je govoril v veži; še trenutek in začula sva njegove korake, ki so se vzpenjali navzgor.

Gospa Catimotova je bila videti v prvem trenutku vsa presenečena in prestrašena. Naposled mi je mignila, naj mirujem, ter skoro neslišno stopila skozi vrata in jih priprla za seboj.

Prišlec je bil v tem baš prispele na vrh. Začuden je vzklil, ko se je tako iznenada pojavila pred njim; nato je nekaj rekel, a tako tiho, da ga nisem mogel razumeti. Tudi njen odgovor je bil nerazumljiv, a zato sem ujel vse, kar je govorila dotlej.

"Nočete mi odpreti teh vrat —?" je vzklil on.

"V to sobo ne," je odvrnila s smelim glasom. "Saj lahko govoriva v kaki drugi."

Zdelo se mi je, da slišim njuno dihanje. Predstavljal sem si ju, kako izzivajoče gledata drug drugega. Koprnel sem od nestrpnosti, da bi stopil med njiju.

"A to je neznosno!" je vzklil naposled. "Nedopustno je. Ali boste tako sprejemali vsakega tujca, ki pride v mesto? Z njimi se zapirate in kramljate med štirimi očmi, jaz pa ginevam od hrepence po vas! Ali naj ... Pravim vam, da hočem v sobo!"

"Ne dovolim, da bi stopili vanjo!" je viknila ona.

Toda jeza, ki je zvenela v njenem glas, se mi je zdela pritvorjena.

"Že to je preveč, da me zalite," je nadaljevala ponosno. "A kakor hitro se me dotaknete ali razžalite njega ..."

"Njega!" je vzklil kakor iz uma. "Njega, ta je pa lepa! Enkrat za vselej vam povem, gospa, da je mera moje potrpežljivosti polna. Dovoljkrat sem že tajil svoja čuvstva — in zdaj ..."

Zdelo se mi je, da ne smem več odlašati. Preden je utegnil še kaj reči, sem bil pri vratih; odprl sem jih na stečaj in stopil predenj. Z boječim in hkratu radostnim vzklikom je gospa odskočila in midva s prilecem sva si pogledala v oči.

Bil je Louis de Saint-Alais.

XX.

Iskanje.

Z Louisem se nisva bila videla od tistega dne v Cahorsu, ko sva se po dvoboju ločila pred vrati katedralskega hodnika in mu nisem hotel seči v roko. Takrat sem čutil od njega smrtno zamero. Toda od tistih dob so bili najini skupni spomini in mnogi novi dogodki zdavnaj potlačili moj srd; in v radosti tega nepričakovane svidenja mi ni bilo nič bolj tuje od misli na obnavljanje starih preprirov. Brez obotavljanja sem mu ponudil roko.

"Kdo bi si bil mislil, dragi!" sem vzklil in se naklonil. "Prav tebe iščem v Nimesu — in evo, našel sem te!"

Ko me je zagledal, je izprva kar okamenel od presenečenja; nato me je burno prijel za roko, podržal jo med dlanmi in se zagledal vame z dolgim pogledom, v katerem je odsevala vsa nekdanja ljubezen.

"Adrien! Adrien!" je izpregovoril ves ganjen. "Ali je mogoče?"

"Da, moj dobri Louis. Kako srečen sem, da te vidim!"

"Ti — tukaj!"

"Da, tukaj."

Tedaj je v moje začudenje počasi izpustil mojo roko; njegovo vedenje in njegov obraz sta se mahoma izpremenila, kakor se izpremeni lice hiše, ako ji zapreš oknice.

"Žal mi je," je rekel z mrkim glasom in šele po dolgem premolku.

Nato je izbruhnil z neutajljivo jezo:

Zakaj ste prišli?"

"Tako vam Boga, gospod!"

"Zakaj sem prišel?"

"Da, zakaj?" je trpko ponovil. "Zakaj ste nas prišli motiti? Vi ne veste, koliko zla ste nam s tem povzročili! Sami ne veste!"

"Zato pa vem, koliko dobrega iščem," sem odvrnil, ves osupel nad tem nenadnim, nerazumljivim napadom. "Tega nisem nikoli skrival in ne skrivam niti zdaj. Z nikomer še ni vaša rodbina slabše ravnala, nego je z menoj. Vaše vedenje v tem trenutku me sili, da vam to povem. Toda ko bom jutri govoril z gospo markizo, ji bom umel povedati, da si je pre malo prizadejala, če me je mislila, s tem izneveriti mojim čuvstvom. Povedal ji bom."

"Če boste govorili z njo! ... A govorili ne boste!" je rekel on.

"Pač, bom govoril!"

"Pravim vam, da ne!"

Gospa Catimotova je stopila med naju.

"Oh, prestanita!" je vzklila z glasom polnim srčne tesnobe. "Mislim, da sta prijatelja. In evo ... komaj sta se spet srečala ..."

"O Bog, da se ne bi bila!" je zavpil Louis in brezupno pobesil roke.

Kakor iz uma je stopil nekajkrat po sobi sem ter tja. Domačica ga je pazno pogledala.

"Ne pomnim, da bi bili že kdaj tako govorili z menoj, gospod," je rekla z očitačim glasom. "Če sem zaslužila ... ali bolje," je nadaljevala z iskričimi se očmi, "če to, da ste me našli v razgovoru z gospodom vikontom, po vašem mnenju opravičuje nezasišane misli z vaše strani, tedaj obsojate samega sebe, ne glede na to, da okrutno žalite mene in svojega prijatelja."

"Nebo mi je priča, da se motite!" je vzklil on.

Toda ona se ni dala ustaviti.

"To mi je pre malo," je povzela s trdim in smelim glasom. "Ves bodoči teden je ta hiša še moja, gospod Louis. Šele nato boste tu doma. In šele tedaj," je dodala in glas se ji je zlomil od bolečine, "še tedaj bom morda pozabila vaše nocojsnje vedenje. Šele tedaj bo mogla nežna beseda iz vaših ust izbrisati surove besede, ki sem jih pravkar slišala."

Njeni togi ni bil kos. Vrgel se je pred njo na kolena in jo prijel za roke.

"O, Katarina, prijateljica draga!" je vzklil ognjevit, poljubljal je ji drobne prste, ne da bi se menil za mojo prisotnost. "Odpustite mi! Odpustite nevednežu! Vi ste mi vsa opora in vsa tolažba. Odkar sem ga zagledal, ne vem več, kaj govorim. Odpustite mi!"

"Odpuščam vam!" je rekla usmiljeno, "Vstanite, gospod!"

Kradoma si je otrla solzo in se nato ozrla name, vsa roznata od sreče.

"Odpuščam vam," je ponovil.

la, "čeprav vas ne razumem. Ni še dolgo tega, kar ste tako ljubeče govorili o gospodu de Saux in — oprostite — tudi o svoji sestri; nocoj pa, ko stoji gospod de Saux živ pred vami, ste vsi nesrečni!"

"Kakor da nimam vzroka!" je dejal Louis in prepadeno vrgel oči po meni.

Skomignil sem z rameni.

"Naj bo," sem rekel rezko.

"A to, da sem izgubil vaše prijateljstvo, gospod, še ni razlog, da bi moral izgubiti tudi zaročenko. Prišel sem v Nimes, da poprosim za roko gosposodične de Saint-Alais; in povem vam, da ne odpotujem, dokler je ne dobim."

"To je blaznost!" je vzdihnil.

"Blaznost! Zakaj?"

"Zato, ker hočete nekaj, kar ni mogoče. Gosposodične de Saint-Alais ni več v Nimesu ... vsaj za vas je ni."

"Jaz pa vem, da je."

"Najdite jo."

"To so otročarije!" sem odvrnil. "Kakor da mi ne bi v prvem hotelu, ki stopim vanj, vsako hlapče povedalo, kje stane vaša mati!"

"Tega ne boste izvedeli ne v prvem ne v poslednjem."

"Tedaj jo imate zaprto?"

"Tudi tega vam ne povem."

Merila sva drug drugega z očmi, med tem ko naju je gospa Catimotova skrivaj opazovala. Dogodki zadnjih mesecev, ki so bili tolikanj izpremenili gospo de Saint-Alais, so očitno vplivali na Louisa.

Zdelo se mi je, da ne vidim pred seboj njega, ampak markiza, njegovega starejšega brata, ki me izziva; obenem pa mi je bilo, kakor da se ta mrzka krinka trga in kakor da gleda izpod nje nekdanji Louis, ves žalosten, neodločen in razdvojen.

Poizkusil sem ubrati to struno.

Ljubka francoska filmska igralka Olympe Branda je prejela državljanske papirje in je ob tej priliki dala pozdrav ameriški zastavi, kot nam jo predstavlja gornja slika. Izrazila je tudi upanje, da bo s pomočjo Zed. držav tudi njena stara domovina rešena izpod nemškega jarma.

Gornja slika nam nudi pogled na slavni Broadway, kako izgleda sedaj v nočnem času, ko je vlada prepovedala vso reklamno razsvetljavo na raznih gledališčih in trgovinah.

"Dajte," sem rekel, trudeč se, da bi pogoltnil svoj gnev in govoril pametno, "dajte, gospod grof, ne delajte se, kakor da je to vaša resna misel. V tem trenutku sva oba razvmeta. ..."

Kmalu nato, ko je general Douglas MacArthur dopel iz Filipinov v Avstralijo, se je sestal generalnim guvernerjem Avstralije lordom Gowrie (levi na sliki). Slika je bila posneta na stopnicah vladnega poslopja v Canberru.

Za herojske čine v obrambi Pearl Harborja sta bila odlikovana poročnik Jim D. Miller (levi na sliki) in Richard L. Steward.

Najboljšo Garancijo Zavarovalnine Jamči Vam in Vašim Otrokom

KRANJSKO-SLOVENSKA KATOLIŠKA JEDNOTA

Najstarejša slovenska podpora organizacija v Ameriki. . . Posluje že 49. leto

Članstvo 38,200 Premoženje \$5,000,000

Solventnost K. S. K. Jednote znaša 127.24%

Če hočete dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, posneti in nadsolventni podporni organizaciji,

KRANJSKO-SLOVENSKI KATOLIŠKI JEDNOTI

kjer se lahko zavarujete za smrtnine, razne poškodbe, operacije, protibolezni in onemoglosti.

K. S. K. JEDNOTA sprejema moške in ženske od 16. do 68. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta pod svoje okrilje.

K. S. K. JEDNOTA izdaja najmodernejšo vrsto certifikate sedanj dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. JEDNOTA je prava mati vdov in sirot. Če se nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, pritrudi se in pristopi takoj.

Za pojasnila o zavarovanju in za vse druge podrobnosti se obrnite na uradnike in uradnice krajevnih društev K. S. K. Jednote, ali pa na:

GLAVNI URAD 351-353 No. Chicago St. Joliet, Ill.